

kraft. Alle disse forskjellige Omstændigheder bevirke, at jeg langt hellere vil see Loven vedtagen med de af Udvalget foreslaaede Endringer end at see den udsat for den større Fare, som maatte kunne vente den, naar her opstod væsentlig Uenighed i et Punkt, der i og for sig er saa ubetydeligt som det at forandre 5 Aar til 3 Aar. Jeg skal derfor, saa gjerne jeg end personlig skulde have ønsket Tallet nedsat, dog raade til at forkaeste Forslaget derom. Jeg har en ganske anden Opfattelse af de almindelige Forbrydelsesarter end den, der synes at være den almindelige her i Salen, idet jeg troer, at mange Mennesker føres ind paa Forbryderbanen uden at være saa moralsk forværrede, som man i Almindelighed antager. Jeg mener, at mange Mennesker, der komme i disse ulykkelige Forhold, komme der ved for sjønt Opdragelse, ved slet Omgang, eller ved ulykkelige oeconomiske Forhold uden egentlig at være moralsk forværrede, og jeg troer derfor, at en Prøvetid af 3 Aar for saadanne Folk vilde være aldeles tilstrækkelig og betryggende; men, som sagt, jeg lægger ikke en saa stor Vægt derpaa, og jeg for mit Vedkommende maa, selv om der staaer 5 Aar, ansee Loven for et saa stort Fremskridt, at det vil glæde mig meget, om den kan blive vedtagen i den Skikkelse, hvori den nu foreligger.

Winther: Dersom jeg havde en Forbudning om, at Loven ikke kunde komme ud, hvis Forslaget om, at Tidsfristen indskrænkes fra 5 til 3 Aar, vedtages, vilde jeg heller ikke have dette Forslag vedtaget, som jeg selv har været med til at stille; thi jeg sætter ligesaa stor Priis paa, at Loven udkommer, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen). Men jeg har den Overbeviisning, at dette ikke kan være det Afgjørende i Sagen. Som den ærede Minister selv erklærede, kom det kun an paa et Skjøn, hvilken Tidsfrist man vilde vælge, og jeg hørte ikke Ministeren erklære, at han, hvis Endringsforslaget blev vedtaget, vilde modsætte sig Lovens videre Fremme. En Erklæring af denne Art maatte ligeoverfor mig bevirke, at jeg stemte imod mit eget Forslag, da jeg i saa høi Grad ønsker, at Loven maa komme ud, selv i den

mindre gunstige Skikkelse, den for Diebliffet har. (N. Jensen: Maa jeg bede om Ordet). Jeg kan altsaa ikke i, hvad der er fremkommet, see nogen Grund til, at man skulde frajalde sit Forslag, og jeg skal fremdeles fastholde det. Der er i det af Ministeren Udtalte et Punkt, der forekom mig ikke at være fuldstændigt. Jeg antager, at Straf kan estergives, endog for Vedkommende er bleven sat i Fængsel; dersom dette er Tilfældet, vil man jo see, at en Forbryder, uden at der forelaa noget Vidnesbyrd om hans gode Forhold i Fængslet, kunde søge om at blive benaadet, og det var netop den Omstændighed, at jeg antog, at en Benaadning kunde indtræde, før Straffen var begyndt, der bevægede mig til at stille den sidste Deel af Endringsforslaget, hvilken Deel ellers vilde været overflødig. Den ærede Minister lægger saamegen Vægt paa, at Ordet „nye“ bliver staaende, og det vilde være mig kjær, om jeg for mit Vedkommende ogsaa kunde indkomme ham dert, naar dette saa maatte være en Vanskelighed mindre for at faae Loven sat igjennem, med Vedtagelse af første Deel af vort Endringsforslag under Nr. 1. Efter den ærede Ministers Udtalelse lægger jeg ikke videre Vægt paa, om Forslaget under Nr. 2 bliver vedtaget eller forkastet; jeg har selv betegnet det som Noget, der var temmelig ligegyldigt. Jeg vil altsaa paastaae, at man, efter hvad der endnu er fremkommet, ikke kan berede Loven nogen Fare med Hensyn til dens Udkommen; hvis Endringsforslaget under Nr. 1 vedtages.

N. Jensen: Man kan, efter hvad jeg troer, ikke berede Loven nogen Fare, om ogsaa dette Forslag bliver vedtaget. Den vil, som jeg håaber, alligevel kunne komme ud, men Udsigten til at faae den til at komme ud i den bestemte Skikkelse, hvori den nu foreligger, bliver derved mindre. Det ærede Medlem skal jo nemlig huske paa, hvad der allerede vil være klart af Forhandlingerne her ved 2den Behandling, at der i Udvalget var væsentlig forskellige Meninger om forskellige meget vigtige Punkter i Loven, og at Udvalget kun kom til fuld Enighed i sin Indstilling til 2den Behandling derved, at man fra de forskellige